

Loopje 27 oktober 2026.

Om 09.00 u vertrokken we vanaf de parkeerplaats bij Paal 6. Al jaren ons vaste verzamelpunt, maar deze keer een wat logistieke uitdaging: we waren met Henk, Letty, Hillebrand, Elske en Letty. Dat geheel kon ik in mijn auto proppen om naar Callantsoog te rijden, want we hebben twee auto's nodig om heen- en weer te kunnen. Eentje blijft er dus achter voor de terugweg later. Er stond een stevige windkracht 5-6 Zuidzuidwest, dus dan starten we vanaf Callantsoog richting Julianadorp. Met de wind mee lopen scheelt een jas.

Het zwaartegewicht vormde ditmaal 3 extra honden die zich ook hadden aangemeld en ook mee wilde. De kleine Roemeense Dylan, Bouke de jachthond en Aythora mijn Saarloos Wolfhond. De laatste het grootste. De auto zat afgeladen vol, maar de achterdeur kon gelukkig wel dicht.

Om 9.30 u gingen we bij Callantsoog het strand op en vonden eigenlijk onmiddellijk heel veel plastic. Dus begon het bukken en verzamelen. Zwaar werk want we lopen met bepakking in de hoge en vaak zachte vloedlijn. Het waaide stevig, er stoof veel zand en de boel was dus ook goed onder gestoven. Het zand maakte allemaal achter elkaar gelegen ruggetjes, dus we liepen omhoog...en weer naar beneden. Zes volle tassen met verzameld plastic verder lag er eindelijk een slachtoffer. Inmiddels waren we al bijna bij Grote Keeten, dus we begonnen ons echt af te vragen of we nog iets zouden vinden. Dat zou toch wel moeten na de hevige storm van eergisteren?

Bij Paal 11/250 vonden we de restanten van een houtduif. Niet echt een spectaculair begin voor nieuwkomer Elske. Maar goed, we hadden een melding.

En toen begon het: zwarte zee-eenden, zilver- en grote mantelmeeuwen, Een juveniele alk, nog een houtduif en zelfs een pijlstaart. De laatste vormde een puzzel, want er waren slechts 2 vleugels over. Dat hebben we aan de hand van de foto's en een bak koffie later in het café kunnen uitpluizen.

Bij Grote Keeten klommen we traditiegetrouw op de veranda van de oranje EHBO-post voor een welverdiende lunch. Heerlijk uit de wind.

Als klapstuk vloog er vlak voor ons tussen de hoge golven een roodkeelduiker door richting het zuiden. Het beest had groot gelijk, in het Noorden heeft hij nu niks te zoeken. Verderop dwarrelde er even later 1(!) sneeuwgorst voor ons langs.

Sneeuwgorst

Foto: Leo Hofland

We vroegen ons af waar hij de rest van zijn familie had gelaten. Die vlogen vermoedelijk door de diep afgeslagen dalen van de Duinen achter ons en uit het zicht. De storm had veel duin afgeslagen en we waren verbaasd om te zien hoe hoog de golven naar binnen waren geslagen. Zulke hoge golven met afslag in de duinen heb ik nog nooit gezien in al die jaren!

Drieteenstrandlopertjes renden regelmatig voor ons uit en waren zo druk aan het foerageren dat de honden letterlijk over ze struikelden. De honden hadden het te druk met elkaar en de drieteenstrandlopertjes renden tussen de heuveltjes en het opgestoven zand door. Magnifiek om te zien. En in diverse stadia van zomer-naar winterkleed.

De donkere voorbijtrekkende luchten waren indrukwekkend en leverde prachtige plaatjes op boven de hoge golven en de witte brandingen. Je kon de diverse opgespoten zandbanken goed zien liggen. Helaas was er door de harde wind verder weinig vogeltrek over zee en ook geen zeehonden te zien, dus de kijkers bleven wat vaker omlaag.

Het stille stuk tussen Grote Keeten en Botgat kenmerkte zich door grote groepen schelp vretende meeuwen, steenlopertjes en hier en daar een scholekster.

De verderop gevonden dode eerstejaars Alk was broodmager. Uitgehongerd dus. Tweemaal vonden we stukken visnet, ineengedraaid met wier en helaas de restanten van een erin gedraaide houtsnip en een steenloper. Het is niet duidelijk of ze doodgegaan zijn door verstrikking in het rollende net in de golven of al dood waren en er daardoor in gedraaid zijn. Dat blijft altijd een open vraag.

In de afgelopen 29 jaar hebben we door de opgespoten zandsuppletie bij onder andere Petten en Callantsoog gemerkt dat de hoeveelheid aanspoelingen en kadavers verschoven zijn naar het noorden van Paal 9/000 naar Paal 8/000. De getijdestroom is een kilometer naar het noorden opgeschoven!

Dat betekent dat er nu nog meer zand om Den Helder heen de Waddenzee instroomt. En dat klopt. Want wie wil gaan wadlopen tussen Den Oever en de lijn naar Vlieland, moet nu goed zoeken naar echt wad en modder, tussen de zandbanken door.

Om 14.00 u waren we bijna bij Paal 6/000 en kwam Teun de Boer met zijn hond ons tegemoet lopen. Hij sluit tegenwoordig altijd op het laatste stukje aan en gaat mee naar Callantsoog. Toen hadden we 4 honden. En gelukkig 2 auto's om het geheel nu in te proppen. Dat ging prima.

Als uitsmijter lag er bij Paal 6/000 nog een zeer verse Grauwe Gans. Indrukwekkend groot als hij zo voor je ligt. Prachtige oranje snavel en grote oranje poten.

We sloten af met een gezellig samenzijn in de Foyer, na een voldane tocht. Daar mocht iedereen even raden hoeveel we er hadden gevonden. Letty won deze keer.

En...?

Toen we het café uitkwamen om naar huis te gaan, barstte er een enorme wolkbreuk los. Maar wij kwamen dus droog thuis. Wat een mazzel weer!

Gevonden: 1 ad. Grauwe Gans, 1 kj Grote Mantelmeeuw, 1 kj Zilvermeeuw, 1 ad Zilvermeeuw, 1 kj Alk, 1 ad Pijlstaart, 2 ad Houtduiven, 1 ad Houtsnip, 1 ad Steenloper, 5 ad man Zwarte Zee-eenden